

Autoestop[6]: Viatge extrasensorial

Un relat de: [rautortor](#)

–Ei, central, tenim un problema!

–Rebut, ara venim.

Va ser el primer que vaig sentir en despertar-me damunt una taula de reanimació i em vaig sobresaltar. Anava vestit d'una manera estranya, més aviat despullat. Al meu voltant hi havia quatre persones desconegudes que em contemplaven des del darrere dels seus rostres emmascarats. No recordava res. Ni com dimonis havia arribat allí, ni molt menys què hi feia jo allí tombat sota aquella andròmina robotitzada.

No hi trobava cap explicació lògica i versemblant, tenint en compte que feia un moment estava protagonitzant un passeig espacial, surant sobre el blau encisador del planeta i enmig de l'obscuritat silenciosa de l'univers. Tot era meravellós, increïble, espaterrant, malgrat el meu desconcert. El subconscient no acabava d'entendre res de tot plegat. Si no era astronauta, era impensable, per no dir impossible, que m'estigués passejant per la ingravidesa de l'espai exterior, resseguint amb curiositat infantil les línies dels continents i intentant ubicar la meua illa, la meua casa, la meua gent. Estaria somiant?

El cas és que no vaig dir ni piu. Tal vegada perquè no podia. Potser perquè em feia molt mal el cap i havia notat que el tenia embenat i humit de sang. Per un trep al front, tal volta? Vaig romandre pensatiu i absent fins que vaig adormir-me tot intentant recuperar la meua aventura sideral.

Sendemà, vaig llegir al periòdic de la tauleta de nit la crònica d'un accident al globus turístic. Segons el periodista, un xicot havia caigut de la barqueta des d'una altura considerable. Per sort tot havia acabat en una simple, però severa, commoció cerebral.